

щото всички сж благодарни и ся радуватъ, трѣба и чедото ми да ся радува... Но кога ще дойде? Кога ще го цѣлуемъ? Къдѣ е той сега?

— Имай малко търпѣніе, Панни. Подиръ малко ще си дойде. А до тогазъ на прочети това писмо, което ми поръча да ти дамъ. Защото желае да го прочетешъ, прѣди да го видишь.

— Чудно! казва тѣя. Да ли пѣкъ има таквызи работы, които иска да ми гы пише вмѣсто да ми гы прикаже отъ уста?

Скжса накетътъ, извади писмото и го прочете. Волскый, скрыйтъ задъ завѣсытъ на одрътъ, настрѣхнѣ като погледнѣ майкж си. Зажумъ за да не гледа горкытъ тѣзи майкж, която ся извѣстяваше за безчестіето на едничкыйтъ си сыпъ. Но въ мълченіето което послѣдува прочитаніето на писмото, чу ѣж да испѣшка, въздѣхнѣ и клатещецъ главж подума нажалено на истуканътъ на Полшж: „Отрекътъ ся отъ тебе, о, майко!!!“

И паднѣ като грѣмижта. Но скокнѣ тутакъ си и, О! лѣжа е! извика. Графъ Владиславъ Волскый е сыпъ ми... Не е подписалъ никога туй обесчестигелно писмо, Това не е възможно. Азъ позна-